

FINTA ÉVA

HALDOKLÓ ELHALÁSOK

(Ili lélegzetébe fűzve)

Az időközben elhunyt Legeza Ilona emlékére

*Haldoklik a nyár
s vele haldoklik a tökély
haldoklik Ilike.
Lassú sírások belső üteme
rázkódik az augusztusi fényben.
Erős a nap heve
de nem ígér semmit.
Az őszi szagok vihara kél maholnap
s benne a dér vacogásu magány.
Hát mint legyen?...
Isten széttárt karokkal méléz -
mekkora akarat töri át törvényeit.
Megszökik az elmúlás elől hónapok óta
s összemosódó szavai a telefonkagyló zizegését feltörik.
Haldokló vénuszi kép.
A hatyú ellenében: néma.
Pacsirta hangját kitörölte a mikrocsipek emlékezetéből
s csak bennünk engedi megmaradni.
Élni. De meddig? Tovább!
És egyre beljebb a fájdalmak óceánján
egyre magányosabbra válva
várja a hurrikánt.
Neki a lélek partjainak
testtel, anyaggal, zsigerekkel
burjánzó csomókkal a szerveken
neki a lélek partjainak
mint hajószenteléskor.
Ó, kicsi surranó lélek!
Madárhullámokat ver a szárnyad
és nappali éjszakád végtelenje
magát zúzva hull önnön lábad elé.*

*Most merre? Hádész kapuja nyitva
már hónapok óta ásít.
S te dermedezve szavaidba rejtetd
titkos félelmed kódjait
hogy aztán feltöröd és eltöröd. Végleg.
Se Endre, se más halandó
ne tudja kínjaid titkát.
Hiszen a titok számodra is rejtett.
Befalaztad, mint eltűnt szerelmed
csúf nyelvbotlásait.
Így telnek a vermek.
Szemüregedben ott kocsonyállik a láthatatlan
mindent eltüntetető révület.
Ezt a harcot csak vívni lehet.
Se győzelem, se feloldozás.
Mindenki elmehet melegebb tájra
de immár – Nélküled.
Szétporló lepke szárnya az emlékezet.
Benne a színek megtört varázsa
elszűrülő buborék.
Elporló testiünk vászna.
Megfeketült ezüst.
Minden anyagszerű tűrési határa
a paraván mögött.
Kicsi dalt dúdolnék:
vajha gyermekkori léted idején
megszeretted volna magadat...
De vártad a mások szeretetét.
S az születik s elmarad.
Mint minden.
A teljesség peremén
angyalként felhőszegélyen fekszel
arcodon sárgul a fény.
Ússz, szállj, kicsi fecske-remény!
Délre, vagy ahol szebb a csoda.
Ahol elhiszik Neked
amit eltűnt látásod mögött eszméleted láttat.*

Sárospatak, 2011. augusztus 29.